

Dinsdag 'Eva'

Lezen: Genesis 2:21-3:20

Voorts noemde Adam den naam zijner vrouw Heva, omdat zij een moeder aller levenden is.

Een prachtige naam als we op de betekenis letten: .. de leven gevende, of (het) leven! Maar als je nadenkt over het moment dat Adam deze naam aan zijn vrouw geeft! Op de rand van het paradijs. Nog even en ze zijn er samen uit. Ze staan als het ware op de drempel van het 'lost paradise' en dan noemt Adam zijn vrouw 'Eva'! Letterlijk staat er geschreven dat Adam de naam van zijn vrouw Eva uitroept. Adam zegt tot deze aanstaande moeder niet dat ze de moeder van de dood is, want daar was alle reden voor geweest, maar dat ze de moeder van het leven is. Met die naam zal straks Eva het paradijs verlaten. Zo wordt ze de draagster van een bijzondere belofte. Als Manninne at ze van de vrucht van een verboden boom, maar als Eva verlaat ze het paradijs. Werkelijk een teken van genade. Die belofte mag ze doorgeven aan haar kinderen. Dé Zoon zal geboren worden. Daar begint de tijd van Advent: verwachting. Wij mogen het weten: een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven. Die belofte mogen moeders vandaag de dag meegeven. Aan hun kinderen. We zijn net als Eva: levend in het besef dat we sterven zullen ... maar dé Levende heeft de dood overwonnen. En die boodschap mag en moet gebracht worden.

Zingen: Psalm 21:4

Vraag: Is dit wat we proeven ... in de gemeente ... thuis ...: het geheim ligt vast in dé Levende.

Woensdag 'Hagar'

Lezen: Genesis 16

En zij noemde den Naam des HEEREN, Die tot haar sprak: Gij, God des aanzien! want zij zeide: Heb ik ook hier gezien naar Dien, Die mij aanziet?

Hagar, de naam van deze vrouw betekent 'de vreemde, de vluchteling'. In het gedeelte wat we samen hebben gelezen treffen Hagar vluchtend aan. Ze is zo vernedert door Sara dat ze wegvlucht. We weten wat de reden is. Hagar was afkomstig uit Egypte. Opgegroeid te midden van de vele afgoden in dat land. En dan komt het moment in haar leven dat ze als slavin wordt weg gegeven aan Abraham. Hij was vanwege de hongersnood naar Egypte vertrokken. Daarbij moest Sara zich voordoen als zijn zuster. De gevolgen kennen we. Uiteindelijk vertrekt Abraham weer. Zijn leugen wordt ontdekt. De Farao geeft hem kleinvee, maar ook slaven en slavinnen. Abraham was een drager van een belofte. Hij zou een zoon ontvangen. Maar toen het lang duurde, gingen Abraham en Sara zelf aan de slag. Hij moest Hagar de slavin, tot een vrouw nemen. En dat gebeurde. Hagar werd zwanger. Alles lag toen overhoop, want Hagar zag neer op haar meesteres. Sara spreekt met haar man Abraham en het gevolg is dat zij Hagar vernedert, en zo doet ze haar naam eer aan: ze vlucht weg. Als een vreemdeling. Maar ... wat heerlijk ... de HEERE zoekt haar op. Het Woord spreekt van de Engel des HEEREN! Hagar moet terug. Ze zal een zoon baren en ze moet hem de naam van Ismaël geven (God hoort). Deze ontmoeting is niet uit het geheugen van Hagar te wissen. Ze noemt de naam van deze plaats: Lachai-Roï, wat betekent: 'Leven van openbaring, of de Levende Die mij ziet'. De Levende heeft naar haar omgezien. Brengt ons dat weer niet terug naar de belofte die klonk in de naam van Eva, 'de leven gevende'. Hij alleen geeft het leven. Dat is de verkondiging. Wij zijn niet bij machte om één stap te zetten, maar hier openbaart de HEERE Zichzelf. Hager, een vreemde, op de vlucht ... en daar is Hij! Zo komt Hij ook tot ons.

Zingen: Psalm 59:10

Vraag: Spel deze naam biddend voor de HEERE: Lachai-Roï, u bent de Levende Die mij ziet!

Donderdag 'Jochebed'

Lezen: Exodus 2:1-10; Hebrëëën 11:23-26

En de naam der huisvrouw van Amram was Jochebed, de dochter van Levi, welke de huisvrouw van Levi baarde in Egypte; en deze baarde aan Amram, Aäron, en Mozes, en Mirjam, hun zuster.

Je zou haar bijna vergeten als moeder. De naam van haar zoon is voor veel mensen een bekende. Niet alleen in ons land, maar ook in andere landen kennen ze Mozes wel. De man die het volk van Israël heeft geleid naar het beloofde land. Hij mocht zelf de grens niet over, maar stierf op de berg Nebo, in de kracht van zijn leven, al was hij al 120 jaar oud. Zijn ouders droegen de namen van Amram en Jochebed. Over de laatste hebben we het vandaag. Zij is de moeder van Mozes, alsook van Mirjam. Wie de naam van Jochebed uitsprak zei eigenlijk: 'De HEERE is (haar) heerlijkheid! Deze naam was voor haar niet betekenisloos in haar leven. Toen ze haar zoontje Mozes van de HEERE gekregen had heeft ze hem drie maanden lang verborgen: een geloofsdaad! Ze had de schoonheid van het kind gezien en vreesden het bevel van de Faraö niet. De dreiging was tastbaar aanwezig voor het volk Israël en zo ook voor deze beide ouders. Maar het geloof ziet meer dan dat. De zichtbare werkelijkheid is anders dan de geloofswerkelijkheid. Zo heeft ze Mozes drie maanden lang verborgen. Om moeten we niet zeggen als moeder in het geloof 'geborgen in God'! Zou het daarom zijn dat het Woord zegt dat Jochebed een biezen kistje nam. Het gebruikte woord treffen we ook aan in Genesis 6, bij de ark van Noach. In deze ark was er behoud, te midden van de vloed die de aarde trof. Zo ook voor Mozes. Jochebed 'de HEERE is (haar) heerlijkheid' kan niet anders dan haar kind 'verbergen in de HEERE'.

Zingen: Psalm 27:3

Vraag: Wat vind je van de lijn tussen de ark van Noach en de ark voor Mozes, waarin hij door zijn moeder door het geloof geborgen werd?

Vrijdag 'Rachab'

Lezen: Jozua 6:1-17

Doch deze stad zal den HEERE verbannen zijn, zij en al wat daarin is; alleenlijk zal de hoer Rachab levend blijven, zij en allen, die met haar in het huis zijn, omdat zij de boden, die wij uitgezonden hadden, verborgen heeft.

Wie het Evangelie van Mattheüs openslaat begint bij het bekende geslachtsregister van de Heere Jezus Christus. Vele namen komen voorbij. Ook die van Rachab de hoer, maar ... zo wordt ze daar niet genoemd. Zij is de moeder van Boaz, de man die later in het huwelijk zou treden met een andere vreemdeling en dan uit Moab, namelijk Ruth. En zij was de overgrootmoeder van de latere koning David. Rachab haar naam heeft als betekenis 'ruim, groot of wijd zijn'.

De tijd waarin Rachab leefde was er een van een dreigend en aanstaand oordeel. Nog even en het volk van Israël zou ook de stad Jericho innemen. Wie in die tijd een moment zou nemen voor een wandeling door de straten van deze stad, zou zich getroffen moeten weten door de manier waarop er toen geleefd werd. Wat er in deze vrouw omging weten we niet. Zo voor het oog had ze weinig te vrezen. Blijkbaar stond haar huis op één van de muren van de stad Jericho. En die stonden bekend om haar stevigheid. Maar ... nog even en deze muren zouden vallen. Rachab zegt tegen de verspieders, en het is een getuigenis: ... want de HEERE, uw God, is een God boven in de hemel, en beneden op de aarde. We weten hoe het gegaan is. Ze verbergt de verspieders en smeekt om weldadigheid. De belofte die ze krijgt is deze: ze zal uit haar venster een scharlaken koord moeten laten hangen. Wie dan in dat huis is zal in het leven gelaten worden. Zodra de verspieders haar huis verlaten hebben, maakt ze hier werk van. Ook dat is onderwijs. Rachab wacht niet tot het leger van Israël voor de poorten van Jericho staat, maar ze hangt onmiddellijk dit scharlaken koord uit haar venster. Daarachter is ze veilig. Mogen we hier geen lijnen trekken naar wat we lezen in het begin van de uittocht. Toen het volk in Gosen mocht schuilen achter het bloed aan de bovendorpel en de posten van de deur. De betekenis van haar naam is 'ruim, groot of wijd zijn'. Die ruimte is er alleen in Christus Jezus, want Hij is dé Weg, de Waarheid en het Leven. Rachab ... een werkelijke moeder van het leven, niet alleen zij, maar ook haar vader en haar moeder en haar broers en al wat zij had hebben geschuild in dat huis, achter het scharlaken koord en zijn naar buiten gebracht.

Zingen: Psalm 32:4

Vraag: Deze geschiedenis doet mij denken aan het moment van ark van Noach. Uiteindelijk gingen hij en zijn vrouw, en zijn zonen en hun vrouwen in de ark. Daar bleef het bij. Hier zien we dat heidenen uit het huis van Rachab gehaald worden. Zullen zij straks voorgaan?

Zaterdag 'Hanna'

Lezen: 1 Samuël 1

Toen bad Hanna en zeide: Mijn hart springt van vreugde op in den HEERE; mijn hoorn is verhoogd in den HEERE; mijn mond is wijd opengedaan over mijn vijanden; want ik verheug mij in Uw heil.

Deze moeder draagt een bijzonder mooie naam: Hanna, of ook wel: ‘genade van God’ of ‘God heeft mij begenadigd’. Wie kent de geschiedenis van deze vrouw niet. Getrouwd met Elkana droeg ze een kruis, ze was kinderloos. Daarbij had haar man nog een vrouw Peninna, die wel kinderen had gegeven aan haar man. Elkana ging ieder jaar op naar Silo om zich voor de HEERE neer te buigen en offers te brengen. Dat betekende ook een offermaaltijd voor het gezin. Het is op het moment dat ze aan tafel zitten dat Hanna opnieuw getreiterd werd door de andere vrouw met betrekking tot haar kinderloosheid. Dat drijft haar uiteindelijk uit naar de tabernakel te Silo, waar Eli de hogepriester is. We weten het vervolg. Eli beseft niet eens dat deze vrouw bidt, blijkbaar had de geesteloosheid zo toegeslagen rond en in de tabernakel dat een biddende vrouw niet eens meer herkent wordt, zelfs niet door de hogepriester! Een zichtbaar teken van verval. Hanna ontvangt een belofte van de HEERE, ze zal een zoon krijgen. En zo komt het moment dat Hanna haar zoon bij de HEERE brengt! In deze omstandigheden van geesteloosheid. Hoe kun je dan je kind daar achter laten. Omdat ze haar naam heeft leren spellen: de HEERE is genadig. In al haar woorden is een innig gebedsleven te proeven. Haar zoon Samuël bidt – zo klein als hij is – in de tabernakel. Dit brengt Hanna opnieuw tot een gebed. Nu zingt ze het uit, nee: ze jubelt het uit. Haar hart springt van vreugde op in de HEERE. Eeuwen later zal Maria op dezelfde toonhoogte zingen. Vanwege de Christus der Schriften. Hij is hét Heil Zelf. In Hem vinden we onze vreugde.

Zingen: Psalm 98:2

Vraag: Een uitdrukking zegt: kun je zingen, zing dan mee. Doen we dat ook vanwege het heil van de HEERE?

Zondag ‘Ruth’

Lezen: Romeinen 11:5-15

Maar Ruth zeide: Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God. Waar gij zult sterven, zal ik sterven, en aldaar zal ik begraven worden; alzo doe mij de HEERE en alzo doe Hij daartoe, zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en tussen u!

Iedere keer weer als ik dit gedeelte lees verwonder ik me over het geloof van deze heidense vrouw uit Moab. Staande op de grens van het verloren paradijs gaf Adam aan zijn vrouw haar naam van Eva. Opnieuw treffen we een vrouw aan op een grens, of nog beter gezegd: drie vrouwen, met de namen van Naomi, Orpa en Ruth. Op het moment dat er eigenlijk afscheid genomen moet worden, lijkt het alsof beide schoondochters van Naomi mee zullen gaan het beloofde land in. Toch keert Orpa terug. De woorden van Naomi betekenen voor haar dat ze terugkeert. Naomi droeg daar nog de naam van Naomi, maar haar levenshouding liet zich tekenen door Mara. De Almachtige had haar grote bitterheid aangedaan. Ze was daardoor ook het goede van de HEERE uit het oog verloren. Wat kon Israël nog bieden, als de Almachtige ... vul het zelf maar in. Hoe herkenbaar kan dat zijn in ons leven. Wie weet van de gebrokenheid ... En dan daar op de grens van het beloofde land schittert het door de HEERE gewerkte geloof van de Moabitische Ruth. Werkelijk een parel in Gods hand. Ze belijdt het in deze volgorde: Uw volk is mijn volk en Uw God is mijn God. Waarom? Omdat het gaat om het verbond wat God sloot. Daar alleen is de HEERE te vinden. Dit lied kan Naomi hier nog niet zingen. Ze gaat verstild richting Bethlehem. En ... toch daar wuiven de volle aren al van de gersteoogst. Alsof het fluisterend klinkt. Nu nog Mara ... verbitterd ... maar straks met Obed op schoot ... weer liefelijk. Zo is het boek Ruth een heerlijk voorspel volgend op het duistere slot van Richteren, de Advent voor de komst van de koning David: *En Obed gewon Isai; en Isai gewon David.*

Zingen: Psalm 77:8

Maandag 'Maria'

Lezen: Lukas 1:39-56

En Maria zeide: Mijn ziel maakt groot den Heere. En mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker;

Gisteren noemde ik de naam van Naomi, de schoonmoeder van Ruth. Toen zij het beloofde land binnenging kon ze de naam van Naomi niet horen, ze wilde als Mara 'verbitterde' door het leven gaan. Zo moest ze aangesproken worden. We weten ook het boek Ruth zo anders eindigt. De belofte van de gersteoogst heeft de HEERE vervuld. Ik begin zo omdat de betekenis van de naam Maria ook in verband wordt gebracht met 'Mara', dus: bitter, of verzet. Helemaal zeker is het niet. De Griekse naam is een vertaling van het Hebreeuwse Mirjam. De naam van de zuster van Mozes.

Er is veel over Maria te schrijven, de moeder van Jezus Christus. De engel groet haar als een begenadigde. De Heere is met haar, ze is gezegend onder de vrouwen. Wij weten waarom zij gezegend was! Omdat zij de moeder van de Heere Jezus zou zijn. Maria is een vrouw die het woord bewaart, met andere woorden, ze kent de meditatie van het Woord, de overdenking van het Woord. Dat doet ze ook later bij de geboorte van haar Zoon. Op het woord van de engel zegt ze: ... mij geschiede naar uw woord. Ze buigt voor het woord van de Heere. De engel had haar gezegd dat ook haar nicht Elizabeth zwanger was. Met haast gaat ze richting Juda. En daar vindt een heerlijke geloofsontmoeting plaats. Geleidt door de Heilige Geest. Zodra Elizabeth de groet van Maria hoort, springt het kind (Johannes, de Heere is genadig) op in haar buik. Dit moet ze delen met Maria, die hiermee een bevestiging van de Heere ontvangt. Waar Zacharias de Heere lof toezingt bij de geboorte van zijn zoon, doet Maria het hier al. Haar ziel maakt – samen met Elizabeth – de Heere groot en haar geest verheugt zich in God haar Zaligmaker.

Eeuwen geleden '... de leven gevende, of (het) leven', dat was de naam die Eva kreeg op de rand van het 'verloren paradijs' en hier .. zingt een moeder van het leven, hét Leven wat ze draagt. Een werkelijke moeder van aller levenden. Zullen we samen zingen? *'Mijn ziel maakt groot den Heere. En mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker!*

Zingen: de Lofzang van Maria: 1

Vraag: Er is veel te zeggen over wat iets niet is, maar hier klinkt wat het wel is! Het leven, het heil ligt vast in Christus. Hij is hét Leven. Stamel je mee in geloofsverwondering over Zijn onuitsprekelijke Gave?